

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2022 рік

№ 06(367)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**Вони тримають
наше небо!**

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelstukhonis@gmail.com

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал "CatArt"

Видавець ФОП
Озеров Г.В.
м.Харків, вул.

Університетська, 3/9
Свідоцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

Колонка редактора

Фонд "СІЧ" створений для підтримки України

Наш фонд об'єднує небайдужих, які прагнуть зберегти багатовікову історію та культуру українського народу. Ми прагнемо робити все можливе, щоб підтримати наших громадян у ці складні для України і всього світу часи.

Сьогодні майже весь світ об'єднався навколо України. Ми безмежно вдячні всім, хто підтримує наш народ. Але треба ще багато чого зробити. Нажаль, наша країна переповнена людьми, яким потрібна допомога. У ХХІ сторіччі люди, у нашій демократичній державі потребують такі базові речі: як їжа, ліки, засоби гігієни і дах над головою.

Кожний учасник нашого фонду займає

активну життєву позицію і намагається з усіх наявних сил допомагати країні. Але наші ресурси обмежені. Особливо зараз, коли зруйновано соціальні і економічні засади нашої держави. Тому, ми просимо про допомогу.

Допоможіть Україні, її громадянам, домашнім улюбленцям, які є справжніми членами сім'ї і зараз потерпають разом з нами.

Оберіть для себе той формат допомоги і адресата, якого підкаже ваше серце. Ми, зі свого боку, зробимо все можливе, щоб ваша допомога була доставлена за адресою, та надамо повний звіт.

Фідель Сухоніс, редактор журналу "Бористен"

----- Зміст -----

Стор.1 Колонка редактора	Порт, Флорида
Стор.2-3 БЛАГОДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ "БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД ПІДТРИМКИ ЗАХИСНИКІВ СВОБОДИ УКРАЇНИ- "КЛУБ СІЧ"	Стор.7 Дякуємо!
Стор.4-5 ЗЧРМ	Стор.8 #історії_героїв
Стор.6 День Пам'яті в Норт	Стор.9-12 ОЗОМБр
	Стор.13 -15 ПОМЕР ВИЗНАЧНИЙ ДІЯЧ УПА МАКСИМ ВОВК „БАЙДА" УЧАСНИК НОРИЛЬСЬКОГО ПОВСТАННЯ
	Стор.16-21 Наша церква

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

БЛАГОДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ “БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД ПІДТРИМКИ ЗАХИСНИКІВ СВОБОДИ УКРАЇНИ- “КЛУБ СІЧ”

Фонд був зареєстрований 15.04.2022 року на базі спортивно-парусного та культурно-етнографічного центру, створеного спортивно-парусним яхт клубом «Січ» на акваторії водосховища в місті Дніпро. В той час весь цивілізований світ сповна зрозумів жах війни, яку розв'язало в Україні, з дозволу сказати, державне утворення під назвою Росія.

Фонд об'єднав людей різних професій, вікових категорій та соціальних прошарків, які мають у цю тривожну пору головне покликання – безкомпромісну боротьбу за незалежність України. Очолив фонд успішний бізнесмен В'ячеслав Дідик, а яхтклуб «СІЧ» скінцевим бенефіціаром. З перших днів існування благодійної організації була залучена потужна техніка для спорудження захисних об'єктів в Дніпропетровській області. Зараз розробляються власні логістичні пункти для ефективного доправлення гуманітарних вантажів до місця призначення. "БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД ПІДТРИМКИ ЗАХИСНИКІВ СВОБОДИ УКРАЇНИ-"КЛУБ СІЧ" працює над акумулюванням коштів для придбання екіпірування, обладнання, медичного забезпечення і транспорту для військових. Ще один напрямок роботи – гуманітарна допомога. Планується зосередитися на підтримці освітніх та громадських ініціатив, що опікуються реабілітацією бійців які зазнали поранень, турботою про дітей-сиріт.

Усі кошти, які надходять на рахунки благодійної організації, витрачаються на допомогу українським військовим. Дякуємо усім, хто долучається до нашої праці. Слава Україні!

Зберігаємо чистоту рідної мови

Щоб не було плутанини...

“Без освіти нічого не досягнеш, як би не хотів того”; “Не тонкощі сюжетоскладання, якими б не були вони винахідливими, цікавлять нас”.

Таке калькування російських висловів інколи навіть не дозволяє гаразд зрозуміти фразу, наприклад, перше речення, сказане вголос, можна зрозуміти й так: “Без освіти нічого не досягнеш, якщо того не хотів”.

Щоб такої плутанини не було, треба висловлюватись по-українському: “Без освіти нічого не досягнеш, хоч би як того хотів”; “Не тонкощі сюжетоскладання, хоч би які винахідливі вони були, цікавлять нас”.

Так усталилося в нашій класиці й живому народному мовленні й нема чого від цього відступатися. *“Не до пари голубоньці голубець, хоч який він молодець” (Л. Глібов).*

Чи справді “варто?”

Деколи чуємо з уст і бачимо на письмі вислови на зразок: “Варто мені лягти, як миттю засинаю”. У цій фразі слово варто, ужите в значенні прислівника, стоїть не до речі. Його механічно перенесено з російського вислову “стоит мне лечь”.

По-українському в такому випадку слід сказати: “Тільки (або: тільки-но, як тільки) ляжу, миттю засинаю”.

Слово варто кажемо тоді, коли хочемо висловити, що слід або як не слід щось робити, що є в цьому потреба чи рація: “І справді, варто було б попливти човном” (І. Нечуй-Левицький); “Варто щось попоїсти” (Б. Грінченко).

Про слово було

В українських формах безособового пасиву слово було зайве: було накладено табу – накладено табу, було перервано – перервано.

“От її (березу) зрубано, ... хреста важеного обтесано, та на двох паровицях привезено й укопано (Ганна Барвінок).

Рубрика Миколи Дупляка

Про слово відлякувати

Слова відлякувати не записують українські, навіть радянські, словники. Лише, як помилка, воно потрапило до деяких словників. Це вигадка мавпунів, які копіюють російське слово отпугивать.

Замість відлякувати, українці кажуть *відстрашувати* або й просто *лякати*. Образно -- наганяти холоду на кого.

Насолоджуватися чи чаруватися красою?

Слово насолоджуватися побило сьогодні всі рекорди частоти вживання. Де тільки його не почуєш! І на кухні, і в ресторані, і на концерті, і на пляжі, і в бібліотеці, і в музеї, і... Бо книжні герої насолоджуються стравами, вином, грою артистів, морем, красою, іронією тощо. Так, ніби на слові насолоджуватися світ клином зійшовся. Чим пояснити таку його популярність? Мабуть таки незнанням класики і мавпуванням мови, де існує слово *наслаждатися*. Але наслаждатися, хоч і довгеньке слово, має лише чотири склади. Наша ж мавпокопія насолоджуватися має їх аж сім. Чи ж не задовге слово для такого частого вжитку? Може таки

варто повчитися в запліснявілих класиків, замість трудити свій язик словесними динозаврами. *Іван Нечуй-Левицький пише: “Ваті хотілось щоб тільки її.. слухав Леонід.. щоб тільки він чарувався її піснею”.*

Як бачимо, піснею, співом, грою, життям, морем, природою, красою, мовою і навіть сарказмом не конче треба насолоджуватися, ламаючи язик, а можна любісінько чаруватися: і коротко, і гарно і не мавпування.

Здатний чи здібний?

Ці слова – це близькозначні синоніми. “Здатний – здібний”: “здатний” (на що, до чого і що робити). Який може, вміє здійснювати, робити щось, придатний для когось, чогось: студенти здатні домогтися високих результатів, людина здатна жити в цих умовах, здатний на подвиг, здатний до всякої праці.

“Здібний”. Який має здібності, обдарований: здібний математик, здібний музикант, здібний до вивчення мов.

Перетягувати чи перетягати?

Слово перетягувати – перетягати – представник цілої сім’ї слів, напр.: *втягувати, витягувати, зтягувати, обтягувати, підтягувати* тощо, які старанням московських убивць нашої мови прищеплено українським мовцям замість коротких форм *перетягати, втягати, витягати, зтягати, обтягати, підтягати тощо.*

Україномовці віддали перевагу коротшим формам. Довгі форми майже ніколи не звучали в живій мові українців кінця XIX й початку XX ст. Лише після Другої світової війни штучними методами через словники, пресу й підручники Москва стала прищеплювати їх молодому поколінню. Ці форми видалися кращими жителям змосковщених міст, бо вони структурно відповідали російським формам перетягивать, втягивать,

втягивать тощо.

Аналогічну процедуру пророблено і з сім’єю слів пересовувати, всовувати, висовувати.

Слова зтягувати (ви-, роз-, пере-) стали підсилено культивувати в УРСР після 1945 р. До того часу всеукраїнське поширення мали форми зтягати (ви-, роз-, пере-): форми чисто українські. Форми з кінцівкою -увати структурно копіюють російські форми зтягивать (вы-, рос-, пере-).

Про штучність форми перетягувати свідчить той факт, що словник Грінченка як і словник УС наводять лише форму перетягати. Словник СУМ (1975 р.) наводить дві форми перетягати і перетягувати, але у мові від редакції вживає тільки форму перетягувати.

Слова і вислови, що засмічують нашу мову

- “був один” замість “був одним з”;
- “виключний випадок” замість “винятковий випадок”;
- “втягувати” замість “втягати”;
- “докладувати” замість “доповідати”;
- “досуг” замість “дозвілля”;
- “дурак” замість “дурень, дурник, дурний”;
- “займатися політикою” замість “політикувати, бавитися в політику”;
- “звинувачувати” замість “винувати, оскаржувати”;
- “згущати фарби” замість “передавати куті меду”;
- “з’їхати з глузду” замість “здуріти”;
- “зраджувати кому” замість “зраджувати кого”;
- “клястися” замість “присягатися”;
- “конопатити” замість “шпарувати”;
- “мати на увазі” замість “мати на оці”;
- “навчатися (вчитися) чому” замість “навчатися (вчитися) чого”;
- “наслідувати кому” замість “наслідувати кого”;
- “обвинувачувати” замість “винувати, оскаржувати”;
- “обнарудувати” замість “оприлюднити, оприлюднювати”.

“Новини” 3-ого червня, 2022

День Пам'яті в Норт Порт, Флорида

Пам'ять про воїнів, які віддали своє життя у минулих війнах, згадується в США щороку при кінці травня від 1949 р. Цього року в Норт Порті, Флорида урочисте, велелюдне відзначення Дня Пам'яті (Memorial Day) було організоване «Американським Легіоном» (American Legion, Post 254) на площі Міської Ради. Перед будинком були покладені вінки від місцевих організацій.

Між ними був синьо-жовтий вінок від Українських-Американських Ветеранів, пост 40. Командир Українських -Американських Ветеранів Ігор Гронь був запрошений виголосити святочне слово, на знак солідарності американського народу з українським в цей пекельний час війни. В своїм слові командир Гронь наголосив про надзвичайну хоробрість українських воїнів і народу у боротьбі з московським ворогом та витривалість у боротьбі з поміччю Америки та інших країн світу.

Свято було закінчено молитвою, яку виголосив о. Олег Сацюк, настоятель Української Православної громади в Норт Порті.

В надії на закінчення війни і миру у світі було випущено голубів у небо!

проф.Віра Боднарук
Громадський Комітет

---- Дякуємо! ----

Сархош Ісмаїлов українець азербайджанського походження. Це визначення стало абсолютною реальністю через жорстокість і підступність російської агресії в Україні. Сьогодні завдяки цьому успішному і патріотичному бізнесмену доручили продукти, предмети гігієни, інші побутові речі нашим героям на одній з гарячих ділянок фронту. Нещодавно саме тут було зруйновано чергову українську школу неюдами з півночі. Таке не можна пробачати і через сто, і через тисячу років...

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу "Бористен"

#історії_героїв

Підрозділи 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр» тримають оборону на найнебезпечніших ділянках фронту. Командир бригади Руслан Шевчук про своїх «холодноряців» говорить з гордістю. Бійці стоять на рубежах і добряче, каже комбриг, «перемелюють ворога і ламають йому зуби». "Я пишаюся тим, що служу з цими людьми і маю честь ними керувати. Можу навести безліч прикладів їхнього героїзму. Коли одна рота дві доби поспіль веде бій з переважаючими силами противника, ми проводимо ротацію, наступна рота так само важко б'ється, але не відходить. Коли на мотопіхотні підрозділи виходять танкові колони, а вони все одно ведуть бій. Коли взвод не утримує позицію, ми розуміємо, що йому треба відходити, а командир взводу приймає рішення залишитися, віддає свої документи і телефон, відправляє свій особовий склад і сам прикриває їхній відхід попри поранення. Це героїчні вчинки! І вони бувають щодня".

Характер дій російських військ, наголошує комбриг, зараз суттєво змінився. Якщо на початку повномасштабного вторгнення характерними були глибокі танкові прориви, то зараз ворог використовує тактику «ударного кулака»: спочатку йде бронетехніка – не менше роти танків, далі – піхота.

"Тобто, пробили на невелику глибину, розширили плацдарм, закріпилися - і тільки потім намагаються нарощувати темп. Ворог зараз більш обережний, бо вже встиг відчувати нашу протидію. Наша піхота в ближньому бою не беззбройна навіть проти танків противника. Зокрема, завдяки новітнім зразкам протитанкового озброєння ближньої дії, яке ми отримали від наших союзників – Javelin, NLAW. Воювати є чим. Був випадок, наприклад, коли на одну роту вийшло 6 танків. За 10 хвилин бою три танки було знищено, решта відступили. Я думаю, що коли 50% сили противника, що наступає, знищено, то у противника зникає бажання продовжувати наступ. Також досить непогано зарекомендували себе наші протитанкові комплекси – "Стугна", "Корсар".

Щоб навчитися використовувати озброєння, яке надходить від союзників, багато часу не треба, говорить Руслан Шевчук.

"На тактичному рівні для піхотинця це займає від 30 хвилин до доби, на Javelin треба трохи більше часу, на NLAW – менше, – говорить він. – Деякі зразки озброєння дуже подібні між собою. Були випадки, коли підрозділ отримує, наприклад, гранатомети,

хлопці 15 хвилин дивляться відеоогляд на YouTube – і все стає зрозуміло. До того ж, вони в обов'язковому порядку тренуються, перш ніж використовувати зброю у бойовій ситуації".

Командир бригади переконаний, що нинішню війну не можна порівнювати з жодною попередньою.

"Так ще ніхто у світі не воював. Це війна артилерії і бронетехніки, вони застосовуються дуже потужно. Звичайному піхотинцю в таких умовах вижити дуже важко. Вогонь артилерії й танків сьогодні коригується за допомогою безпілотної авіації. Розвідка місцевості відбувається динамічніше. Хто швидше отримує інформацію, - той швидше приймає рішення і, відповідно, підвищує ефективність техніки, заощаджує боеприпаси та зберігає особовий склад. Має бути постійний розвиток озброєння як для знищення противника, так і для захисту. Увесь час потрібно вчитися. Так, непросто. Але ми на своїй землі, ми ні до кого в гості не приходили, «руський мір» не кликали", – говорить командир.

Формат ведення бойових дій, безперечно, увійде до підручників з військової науки, упевнений комбриг.

"Те, що «пише книжка», те, чому навчають у військових інститутах та академіях, суттєво відрізняється від того, що зараз відбувається. Є багато тактичних прикладів військових хитрощів, які доводиться застосовувати, але про це зараз зарано розповідати. Про це можна буде розмовляти після закінчення війни. Це все зафіксовано в бойових наказах та розпорядженнях, в журналах ведення бойових дій. Це свого роду історичні документи. Мені за свій особовий склад соромно не буде точно. Мої люди для мене вже переможці", – підсумовує Руслан Шевчук.

Дніпровський Вікінг: Наша перемога – це розвал рф, іншого бути не може!

Він би дуже органічно виглядав на тлі ірландських пейзажів: волосся кольору вогню, сережка у вусі і суворий погляд. Він недаремно має позивний Вікінг.

Коли він починає говорити про армію, одразу посмішка, жарти. Він розуміє цю війну і як історик, і як військовий. Каже, інакше, ніж як остаточно знищивши росію, нам у війни не перемогти. Але з самого початку війни, з 2014 року, Володимир у лавах ЗСУ захищає Батьківщину разом з побратимами з 93ОМБр, наразі на Ізюмському напрямку.

Повномасштабний наступ розпочався буквально за тиждень, як у Володимира закінчився контракт.

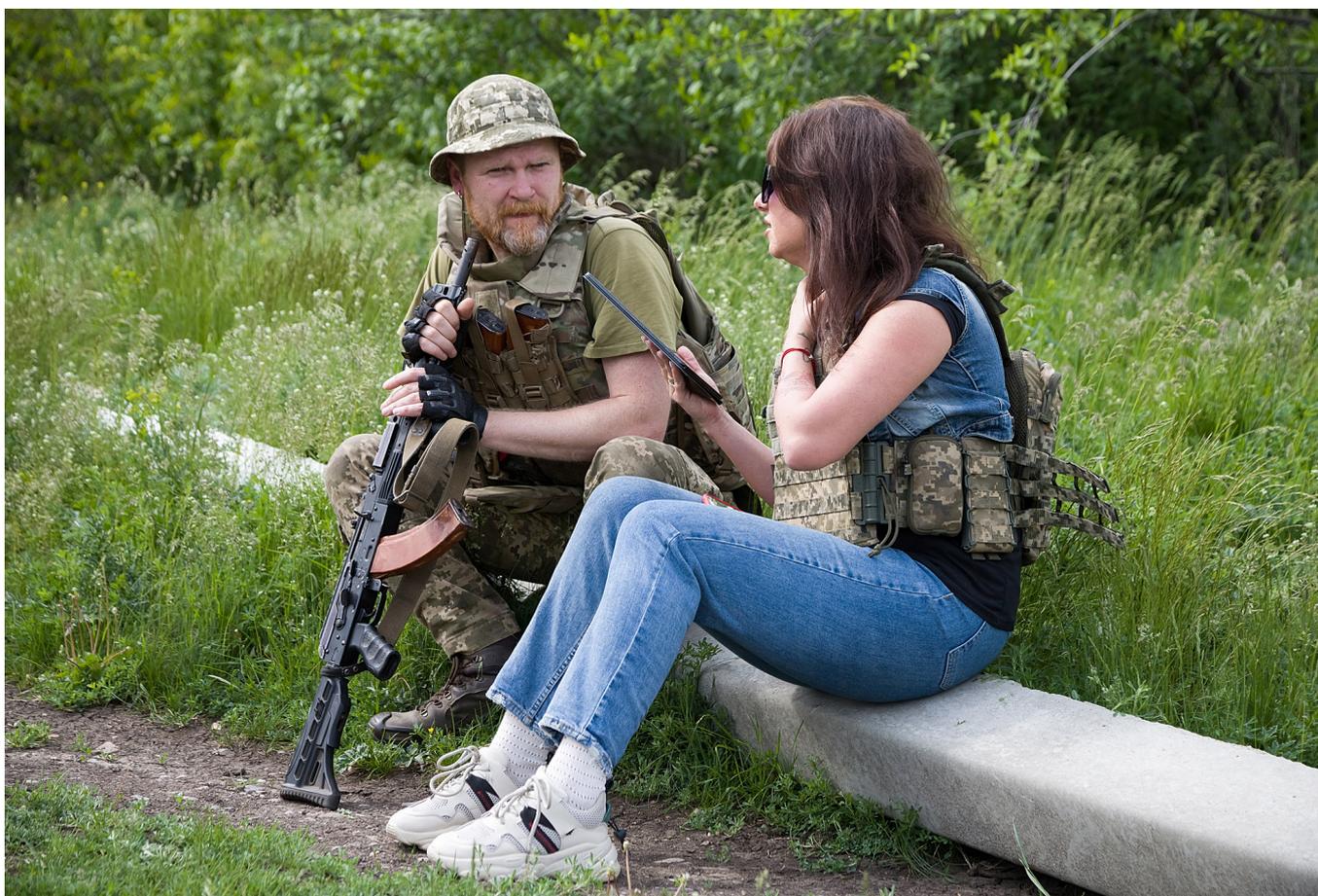
«24 лютого до останнього були сумніви щодо повномасштабної війни, думав, що це скоріше брязкання зброєю, не більше. А потім вже побачив черги на заправках, почались «прильоти»», – згадує він. Вікінг наголошує – армія рф ніколи не відрізнялась дисциплінованістю і людяністю.

«Усе це було і під час Другої світової, нормальні притомні люди, які цікавляться історією, знають, що пам'ятник в Берліні німці називали не інакше, як «пам'ятник невідомому твалтвникові». І те що було в Бучі, Ірпені – їхня норма. Я буквально сьогодні гортав стрічку новин – навіть в «дружній» Білорусі вже масові випадки звалтування, грабежів місцевого населення. І це там вони не ведуть бойових дій, вони там просто стоять! З іншого боку – він, путін, став заручником власної пропагандистської машини, вони не зовсім адекватно сприймали свою реальність, а під тиском свого «урапатріотизму» подумали, що можуть спокійно завоювати 40-мільйонну націю!» – каже Вікінг.

На його думку, закінчити війну може лише повна капітуляція рф. «У всіх інших випадках ця війна буде розтягнута якщо не на десятиліття, то на віки. Поки вони не пройдуть процес тої реальної денацифікації, який пройшла Німеччина. Плюс санкції, адже тільки зброєю ми їм нічого не зробимо. Поки ми не перетнемо державний кордон і не почнемо їх громити на їхній території, до них не дійде. Вони не зрозуміють весь об'єм цієї катастрофи, в яку вони самі себе загнали», – каже він.

Він наголошує, що якщо РФ залишиться у тому стані, в якому існувала — це буде постійна загроза для України і всього світу. «Через 10 років вони знову можуть зібрати сили, знайти ресурси, почати іншу маленьку, але «переможну» війну проти іншої держави, яка може виявитись для них по зубах. Вони знову почнуть перевіряти Захід на міцність, на стійкість, на лояльність», — каже він. Вікінг говорить, що військове життя — це один довгий день. Але перемога обов'язково буде. В мирному житті він хоче просто жити.

«Дожити до перемоги і побачити її. Повернутись до мирного життя. Я сподіваюсь, що у цивільному житті мені теж вдасться щось зробити. Я працював на держслужбі, був викладачем, маю і журналістський досвід. Напрямків багато, а життя покаже!» — посміхається Вікінг.

Мисливець на танки: історія бійця 93ОМБр

Цей усміхнений молодий хлопець – військовослужбовець Євген. Він боронить Україну у лавах ЗСУ. І його називають «мисливцем на танки» у 93ОМБр.

Євген, позивний Коливан, родом з Сум. Сирота, є двоє сестер, з однією підтримує відносини. Служить в армії Євген вже сьомий рік

24 лютого він був у потягу на Сумщині.

«Я добре пам'ятаю цей день, ми тоді ще двох полонених взяли», – каже Коливан і посміхається. За час повномасштабного наступу РФ на його особистому рахунку вже два танки.

«Бувають моменти, коли всі бояться танків, це нормально. Але я цей момент вичікував і два танки так завалив. Один я помітив у посадці і в

бочину його. А через пару діб підбив ще один», – посміхається Коливан. «Вам не було страшно? Ви так легко про це говорите!» – не втрималась я. Євген сміється.

«Ясно, що це не легко! Коли він повернув на мене ствола, я з такими очима стрибнув у найближчу воронку! Прислухаюсь – немає нічого. Бачу ствол в іншу сторону. Я за ПТКР (Протитанкова керована ракета, – прим.автора) і ушатав його!» – каже Коливан.

Каже, що перша думка була – у ворога на дві одиниці техніки менше.

Цікаво, що Євген – технік роти, тобто він відповідає за стан техніки. Він не піхотинець, говорячи простою мовою – це не його основна робота – нищити техніку ворога

«Потім казала: «Нічого собі, Коливан танк зафігачив! Коли почули про другий – почали легенди складати», – каже він.

Побратими відзначають, що Євген дуже скромний.

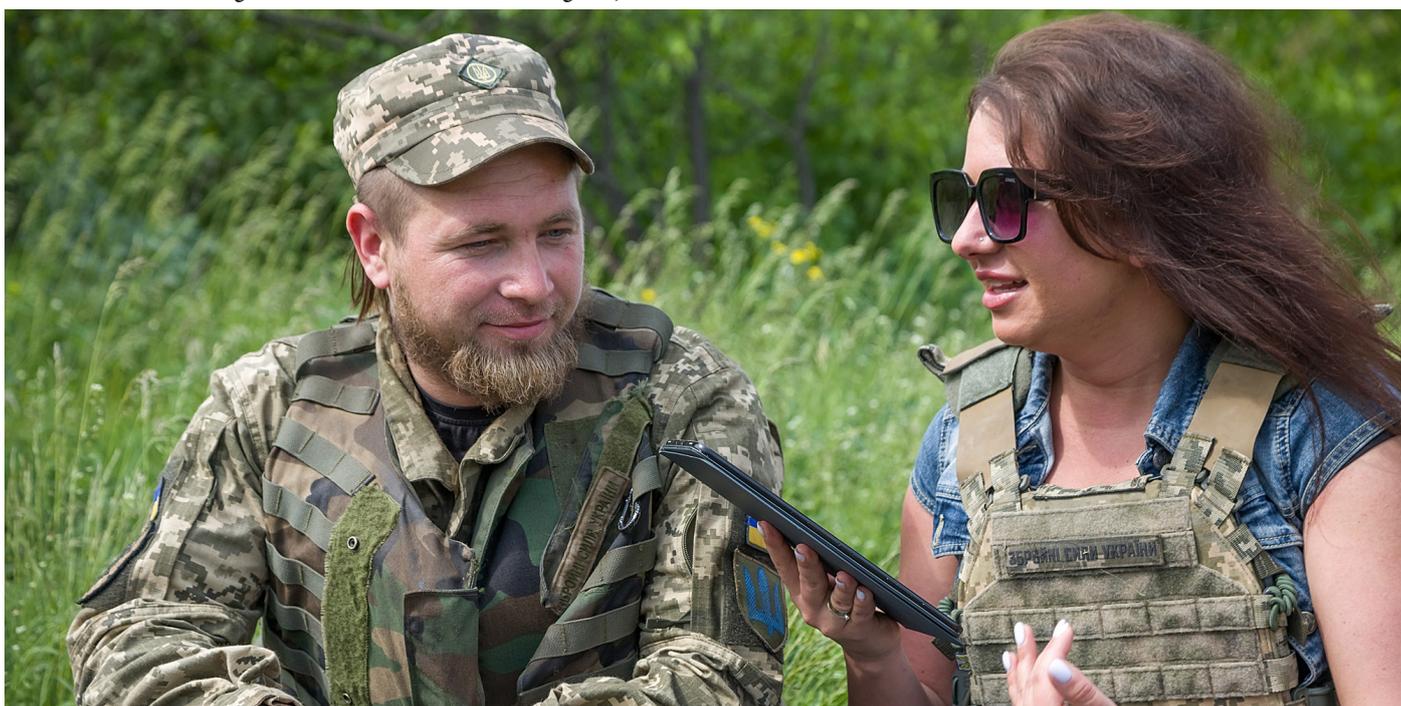
«У мене особисто, як у командира, він викликає дружнє захоплення, – каже офіцер Володимир, позивний Вікінг, – він, можна сказати, врятував наш підрозділ від розгерому, адже коли була складна ситуація і

ворожі танки прорвали оборону, і вже обстрілювали позиції з достатньо близької відстані, Євген спромігся зробити це – прицілився і розстріляв два танки і один підбив. І це зняло певно напругу у нас на флангах і дало можливість перегрупувати війська і завдати більш суттєвого удару за допомогою артилерії. І зайняти позиції. Такою людиною я пишаюсь! А ще він головний технік роти – він за допомогою викрутки і скотча може зробити так, що бойова машина, яка перед цим не їздила, може поїхати і почати стріляти! Я, як командир, пишаюсь, що ми служимо в одному підрозділі!»

На питання про те, які його мрії після перемоги, Євген відповідає просто – повернутись додому.

«А ще звільнитись з армії, будувати будинок і посадити виноградник, щоб готувати вино. Хоча, це довго чекати, поки виросте виноград. Років шість... Так і зроблю, якщо дасть Бог», – задумливо посміхається він.

*Дарина Сухоніс-Табацька, фото
Валерій Кравченко*

“Історія”

ПОМЕР ВИЗНАЧНИЙ ДІЯЧ УПА МАКСИМ ВОВК „БАЙДА” УЧАСНИК НОРИЛЬСЬКОГО ПОВСТАННЯ

*„ Зо Святими упокой, Христе, душу
слуги Твого, де немає болісні, ні печалі,
ні зітхання, а життя безконечне.
Аміль.”*

В Торонто рознеслася сумна вістка, що 1 червня ц. р. помер на 97 році життя активний український діяч Максим Вовк. Ця вістка засмутила не тільки українських ветеранів, але ціле суспільство, бо Вовк був протягом довгих років найактивнішим учасником всіх українських подій. В Торонті жило і працювало багато визначних українських діячів, які своєю діяльністю окрилювали усі патріотичні події, що відбувалися в місті. Однак треба підкреслити, що Максим Вовк був своєрідним камертоном тих подій і не було жодної події в якій він не брав би активної участі. Смерть Максима Вовка засмутила українську громаду, бо його відсутність довгі часи буде відчутна на усіх громадських подіях і зустрічах. Максим Вовк: Народився я 20 березня 1925 р. в Любичі Князях коло Любичі-Королівської неподалік

Ради Руської. Його батько Михайло і мати Катерина з дому Луцейко були досить заможними селянами. У родині було п'ятеро дітей – три сини і дві дочки. Після закінчення початкової школи в Любичі-Королівській Максим продовжував навчання у Львівській технічній школі. Під час навчання брав активну участь у культурно-освітньому українському молодіжному русі. На другому курсі навчання Максима Вовка разом з друзями затримала німецька поліція, яка з учнів зорганізувала велику бригаду і всіх відвезла до Німеччини на примусові роботи. Максим був призначений працювати в фабриці поблизу Кельна, умови праці були вкрай важкими. Вже у липні 1943 р. почалося сильне бомбардування і на фабрику впало декілька бомб. Постала паніка серед робітників і всі розбіглися в різні сторони, одні – на захід, а інші подалися на схід. Максим вирішив повернутися в рідні сторони. Поїздом дістався до Норд Гавзена, де на станції затримала його військова німецька поліція і передала у відділ гестапо, який без допитів ув'язнив його в таборі Нора, в якому, на щастя він побував тільки два місяці. Після звільнення без труднощів Максим з другом дістався до Берліна, а звідти в грудні 1943 р. переїхав він до Львова і думав повернути в рідні йому сторони, але дізнався, що за ним розшукує гестапо. Був це період винятково небезпечний і напружений не лише з огляду на воєнні дії, але також у зв'язку з польсько-українським конфліктом. Наша молодь готувалася до захисту українського населення, вступаючи в лави УПА. Максим рішив встановити контакт з підпіллям, перейшов відповідний партизанський вишкіл, прийняв псевдонім «Байда» і після присяги 1944

р. вступив уряди УПА. Був він приділений до Окружної львівської групи служби безпеки УПА, якої командиром був «Клим» (Михайло Недільський, який походив із села Забір'я біля Рави-Руської). Та на жаль „Клим” загинув 1946 р. Потім командиром цієї частини був «Тихоліс» (Якуб Сильвестрів), який походив із села Журавців коло Любичі-Королівської, був він добре знаний М. Вовкові. Цей підрозділ головно діяв на терені Рава-Руського, Жовківського, Яворівського районів, а також в околицях Магірова, Мостів-Великих і Томашівського округу. Цього підрозділу політвиховником був «Гай», який загинув у Білому лісі ще 1945 р. Його місце зайняв «Граб». Інколи до підрозділу в якому служив М. Вовк відвідував політверховник Ярослав Стех „Шамрай”, який родом походив з села Вербиця на Угнівщині. За розповідями Максима Вавка їм дуже часто догодилося обороняти наших селян перед загибеллю і приймати часто бої з польським підпіллям, чи регулярними частинами польського війська, а також боротися проти червоних партизанів, радянських прикордонників і відділів НКВС. Після закінчення II Світової війни українське партизанське життя значно ускладнюватися. Бракувало належного озброєння, але українські повстанці виявляли дивовижний героїзм. До певної міри партизанський рух нагадує наші часи.

Сучасні військові захисники України вже поверх трьох місяців борються з путінськими військовими ордами, які не тільки руйнують українські міста, але вбивають невинних людей, гвалтують жінок і нелітніх дітей, руйнують культурні цінності та заявляє дикий кагебіст путін на претенсію панувати над світом. У бойовиз сутичках Максим Вовк був три рази важко поранений. На жаль найтрагічнішим було третє поранення восени 1946 р., яке він отримав у Білому лісі між Равою-Руською та Угневом, там він втратив свідомість і в такому стані попав в більшовицьку неволю. У Жовкві його підлікували і перевезли до Львівської тюрми. Тут почалося слідство

на якому М. Вовк подав своє прізвище на Коваль і місце свого народження село Юрів на Томашівщині. Цієї версії я дотримувався до кінця перебування в ув'язненні. У травні 1947 р. у Львові, після жорстокого слідства, Окружний військовий суд вчиніс вирок 15 років тюрми. Після вироку його в супроводі біля 2 тисяч в'язнів, був перевезений до концтабору в Красноярську, а звідси – до концтабору в Норильську. Був це трагічний період в житті покійного Максима Вовка. У нашій мові важко віднайти такі слова, за допомогою яких можна було б повністю передати цю жахливу і трагічну розповідь, яку мені розказував Максим. Там до тюремників стосовано крайне варварство. У Норильському концтаборі Максим жив таборовому баракові № 2, 4 і 10, де каралося, за різними даними, від 10 до 20 тисяч в'язнів різних національностей. Звичайно, серед них було понад 10 тис. українців. Більшість з них – засуджені на багаторічне ув'язнення за визвольні змагання в УПА. Багато вироків сягали 25 років позбавлення волі. Це був т.зв. бандерівський строк ув'язнення, режим над ними був найбільш суворим. Серед ув'язнених українців було чимало національно свідомих патріотів, які навіть в гриній тюрмі гідно захищали гідність національну.

Особливо українські патріоти в тому М.Вовк різко виступав проти глузу тюремного поневолення і жили вони високою гідністю, яка довела до тюремного повстання, яке почалося в травні 1953 р. в Норильському концтаборі і тривало два місяці, під час якого загинуло кілька тисяч повстанців. За словами М. Вовка у цьому повстанні та в історії ГУЛАГ-у українці відіграли ключову роль у непокорі до режиму. Наші політв'язні були найбільш організованими і примусили керівництво піти на поступки в'язням. Українці були найпотужнішою рушійною силою повстання в організуванні саботажів, бо не хотіли вмирати рабами. Наша тюремна солідарність і духовна твердість вражали інші національності.

Табори склалися з 17 зон, у яких відбували покарання понад 38 тис. ув'язнених. Серед них було понад 16 тис. націоналістів: 10,5 тис. – українських, 3 тис. – литовських, 1,5 тис. – естонських, більше як 1 тис. – латвійських і понад 500 – польських. Як в'язні, засуджені за політичними мотивами, вони не отримали амністії після смерті Сталіна. Найтвердішим був т.зв. штаб бандерівців. Серед українців найактивнішими учасниками повстання були Юрій Левандо, Федір Волков, Едвард Буц, члени ОУН партизани УПА Сергій Колесников, Василь Григорчук, Йосип Ріпецький, Василь Заєць, Петро Собчишин, Володимир Малюшенко та Масим Вовк (Коваль) – повстанці вимагали тюремного полегшення. Після цього повстання в'язні повстали у Воркуті і Кенгірії (Казахстан). Це повстання тривало від 16 травня до 26 червня 1954 р. У ньому брало участь біля 8 000 в'язнів, більшість з них – українці, серед яких нечуваний героїзм виявили українські жінки і дівчата. Всі ці та інші повстання в неволі пробуджували людську і національну свідомість – в розповіді підкреслює Максим Вовк. За словами М. Вовка у повстанні загинуло багато наших героїв. Після повстання М. Вовк і ще 50 в'язнів перевезли в середині 1954 р. в табір до Дубінка, а звідти – до Красноярська, а далі до табору в Тайшенськ, де було багато українців.

Тут М. Вовк зустрів Олексу Грінченка, Данила Шумука, Луку Забича, Степана Птаха, Михайла Біду, проф. Петра Ониця та багато інших. Звідси Максима перевезли 25 серпня 1955 р. в тюрму під Москву, а десь під кінець грудня цього ж року завезли в підмосковський табір, у якому, правдоподібно, був ув'язнений німецький фельдмаршал Паулюс. Там довелося перебувати до травня 1956 р. і звітси як громадянина Польщі, передали у Польщу. З Варшави переїхав до Іронова коло Ельблонга, де після акції «Вісла» була депортована його родина. Там Максим познайомився з Олею Юринець і 1958 р. і з нею одружився. В родині народився син Яролав і 1964 р. ціла родина емігрувала до Канади. Поселилася в Торонто, де Максим став працювати на молочній

фабриці «Астра» і зраи він включився в громадську діяльність. Став членом Товариства колишніх вояків УПА, згодом став членом Канадсько-англійського легіону та Українського стрілецького братства і був активним членом організації Українських політв'язнів сталінського періоду. У тих організаціях М. Вовк проявив надзвичайно активну громадську працю. Міжжчасі син Яролав одружився і став батьком двох внуків, якими дідусь безмежно тішився. Та на жаль в коротці померла його любима дружина. Незважаючи на те, Максим систематично займався громадською працею у своїх організаціях. Щойно в похилому віці він став жити в Пенсійнаті для старших людей Димитрія, що міститься при вул. Лярос. Із цього пенсіонату 1 червня пролунала сумна вістка, що Максим Вовк відійшов у вічність. Мимо прожитих років Покійним, ця вістка глибоко і болісно сколихнула українську громаду в Торонто. В цьому місці хочу наголосити, що пан М.Вовк від місця народження був земляком меї дружини. Ми часто зустрічалися і при тих зустрічах покійний М. Вовк вмів феноменально розказувати про своє життя повне незвиклих переживань. Саме ці глибоко цікаві розповіді послужили до написання цього спогаду про життя померлого. Мимо прожитих трагічних років в російській неволі, пан М. Вовк був відзеркаленням життєвого повного оптимізму і ця знаменитта постать відділена занавісою від живих. В похоронному заведеню Кардинала, при вул. Анет відбулася 5 черня о 7-й годині вечара Панахида за померлого, де на великому екрані присутні мали змогу оглянути цікаві фотографії померлого з його життя і життя його родини і друзів. Похоронні відправи покійного Максима Вовка завершилися 6 червня при співучасті священників з церкви св. Димитрія в Торонто. Покійний Максим Вовк похований на вічний спочинок поруч своєї дружини на Українському цвинтарі в Оквіл, (оселя Київ) біля Торонта в алеї заслужених діячів. Вічна йому пам'ять!

Ярослав Стех (Канада)

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" --- #14 (220) ---

Предстоятель зустрівся з делегацією Світового конгресу українців

Предстоятель помісної Української Православної Церкви 4 червня 2022 року прийняв у Митрополичому домі провід Світового конгресу українців.

До резиденції Його блаженства цього дня завітали президент СКУ Павло Грод, перший віцепрезидент СКУ і голова комісії з релігійних питань Стефан Романів, віцепрезидентка СКУ і президентка Конгресу українців Канади Олександра Хичій, виконавчий директор СКУ Ігор Михальчишин, та директор Представництва СКУ в Україні Сергій Касянчук.

Під час спілкування йшлося про безпрецедентні виклики, з якими стикнулася Україна в результаті повномасштабного російського нападу та залучення всебічної міжнародної допомоги нашій державі.

Окрім того, сторони обговорили

підтримку українських біженців за кордоном, релігійну й міжконфесійну ситуацію, державно-церковні відносини, а також низку інших питань, які становили предмет спільного зацікавлення.

«Лише разом, спільними зусиллями та з допомогою Божою ми зможемо здолати російську навалу. Кремлівський ворог вкотре намагається стерти з лиця землі нашу ідентичність, однак йому це не вдасться й цього разу. Українці захищають правду й справедливість, стоять на Богом даній землі своїх предків та жертвують життями за майбутнє своїх дітей. Господь бачить це і не дозволить злу перемогти нас», – зокрема сказав Блаженніший Митрополит Епіфаній.

“Проповідь”

Коли ми промовляємо Символ віри – долучаємося до апостолів, до отців Вселенських соборів і до всіх, хто сповідує істину, відкрити Самим Богом, – Митрополит Епіфаній

Проповідь Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія в сьому неділю після Пасхи та в день пам'яті отців Першого Вселенського собору

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Сьогодні, у переддень свята П'ятидесятниці, коли за тиждень ми будемо прославляти сходження Святого Духа на учеників і апостолів Христових та народження новозавітної Церкви, згадується пам'ять отців Першого Вселенського собору в Нікеї, що відбувся 325 року. Спогад цей тісно пов'язаний зі словами Писання, які тепер звучали з книги Діянь та з Євангелія від Іоана, і в яких йшлося про утвердження істинної віри.

Така, правдива, істинна віра є джерелом вічного життя. «Це ж є життя вічне, щоб пізнали Тебе, Єдиного Істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, Ісуса Христа» (Ін. 17:3) – каже Сам Спаситель в молитві до Отця.

Тут хочу пригадати всім нам попередні недільні дні, коли читання з Євангелія вказували нам на приклади віри. Ми чули про зцілення розслабленого, про навернення жінки самарянки, а минулого тижня – про зцілення сліпонародженого. Всі ці події поєднані спільною істиною: щира, відкрита, звернена до Бога душа, серце, яке прагне пізнання істини – отримують бажане.

Господь являє Себе тим, хто справді Його шукає, Господь відкриває Себе тим, хто дійсно бажає пізнати Його, Господь подає благодать тим, хто має віру в Нього.

Здатність пізнавати Бога Він, як Творець, вклав у саму природу людини. Але цю природну здатність, як і кожен Господній дар, ми виявляємо чи занебдуємо особисто. Людина сотворена за образом Божим, тому через пізнання самої себе, через пізнання навколишнього світу, вона від природи є здатною підніматися до осягнення вищого одкровення істини. У такий спосіб, наприклад, пізнавала істину свята великомучениця Варвара – споглядаючи з вікна бапти, в якій її оселив батько, вона прийшла до висновку, що величний і прекрасний світ, що лежить перед її очима, не може бути сотворений язичницькими богами, але має бути Бог істинний, вищий за поганських ідолів. Такий шлях пізнання богослови називають природним одкровенням, коли через навколишнєтворіння і через нас самих, як його частину, ми доторкаємося до одкровення Божественної істини так само, як читач через книгу доторкається до мудрості автора, глядач у картині бачить дарування митця, слухач через музику відчуває талант композитора. Так і ми, коли з відкритим серцем дивимося на сотворений світ – здатні відкривати через нього премудрість Творця, Його всемогутність та благість.

Однак природне одкровення не є достатнім саме собою: воно є ніби вікном у світ духовного буття, ніби дверима до повноти пізнання. Таку повноту подає нам лише те одкровення, яке перевершує природу – безпосереднє одкровення від Бога. Свята Варвара, про яку ми згадували, ставши на шлях пізнання істини через споглядання краси творіння, довершила це пізнання у отриманні християнської науки спочатку від дівчат-однолітків, а потім – від священника. Так само прагнення до пізнання істини особисто Син Божий задовольнив, відкривши Себе, як очікуваного Месію-Спасителя, жінці самарянці та зціленим сліпцю і розслабленому.

Світ навколо нас – один і той самий, однак цілком очевидно, що не всі, хто бачить його, наповнюються пізнанням таємниць Божих. Одкровення Господнє, Його закон, Його вчення Євангелія – одне, однак не всі, хто читають заповіді, хто чує про настанови Євангелія, через це наближаються до пізнання істини.

Для того, щоби одкровення було в кожному з нас справді плідним, нам необхідно зігрівати, примножувати, плекати правдиву віру. Пригадаймо, як свідками однієї й тієї самої події, зцілення сліпого від народження, були різні люди. Одні з них через цю подію зміцнилися у вірі, а інші, фарисеї, шукали різні способи витлумачити її на догоду власним переконанням. Подія – одна, а сприйняття її – різне, для відкритих серцем – на спасіння, а для запеклих і закам'янілих душею – на осудження.

Усвідомлюючи все це ми можемо зрозуміти, що не будь-яка віра веде до пізнання істини, не всяка віра є спасительною. Фарисеї, які називали Господа Ісуса Христа грішником, теж мали віру, але віра їхня була у власні переконання. Вони більше довіряли своїм вчителям, вірили більше

тлумачам і коментаторам закону, ніж його автору – Богові. І язичники вірять у силу ідолів, і чарівники – у могутність заклинань та амулетів, і атеїсти – у всесильність науки та розуму. Таку хибну віру справедливо називаємо також марновірством. Бо хоча за зовнішністю вона схожа з вірою істинною, однак за сутністю цілком відрізняється від неї, є марною, безплідною. Так само шкідливий кукіль, посіяний ворогом на полі, відрізняється від доброї пшениці. Паростки їхні подібні, але плоди – цілком протилежні.

Про таку хибну віру, про вчення оманливі, які матимуть зовнішність істини, але в сутності своїй віддалятимуть від неї, апостол Павло попереджає очільників християнської громади, з якими розмовляє, прямуючи до Єрусалима, про що каже нам книга Діянь. «Я знаю, – каже апостол – що після відходу мого прийдуть до вас люті вовки, які не щадитимуть стада; та і з вас самих постануть люди, які говоритимуть неправдиво, щоб повести учеників за собою» (Діянь. 20:29-30). І справді так сталося. Бо вже в час апостолів серед християн стали поширюватися ложні вчення, які хибно навчали про Бога, про те, ким є Господь Ісус Христос та про Його Церкву. Такі вчення отримали назву «єресь», від грецького слова, що означає окремих напрямків, секту.

Одним з прикладів такого лжевчення є аріанство, проти якого і було зібрано Перший Вселенський собор. Арій був пресвітером Олександрійської Церкви, людиною вченою та шанованою. Однак захопившись хибним богословствуванням та бажанням сполучити постулати еллінської філософії з християнським одкровенням, він став проповідувати, що Син Божий є лише вищим творінням Отця

і не рівний Йому. Цим він нібито стверджував єдність Бога як протизвагу еллінському багатобожжю. Водночас у такий спосіб він заперечував істинність Святої Тройці, відокремлюючи Сина і Духа Святого від Отця.

Він став одним з тих вовків лютих, про яких попереджав апостол Павло. Бувши священником і навченим у богослів'ї, він, як давні фарисеї, власні переконання поставив вище за істину і Одкровення Боже та став очільником і проповідником єретичного лжевчення. Воно, нажаль, настільки поширилося, що виникла потреба зібрати ієрархів церковних з усіх частин Римської держави, щоби спільно, не лише від власного імені, але від повноти Церкви, вони засвідчили істинну віру.

Так було скликано у місті Нікея, на території сучасної Туреччини, Перший Вселенський собор, тобто зібрання ієрархів, які представляють повноту Церкви. Таке зібрання своїм зразком мало Собор апостолів у Єрусалимі, про рішення якого щодо неактуальності для християн обрядового юдейського закону читаємо в книзі Діянь. І до скликання Нікейського собору в Церкві відбувалися зібрання ієрархів, які виносили постанови щодо засудження ересей та унормування церковного життя. Але ці зібрання мали місцевий характер, бо збиралися на них ієрархи певної області. Вперше в історії Церкви у Нікеї було скликано загальне зібрання, яке представляло її повноту і тому мало авторитет для всіх.

Нікейський собор засудив єретичне вчення Арія, а для утвердження істинної віри склав Символ – текст, в якому в короткій формі зазначені основи християнської віри. Цей Символ віри, пізніше доповнений на Другому Вселенському соборі та визнаний непорушним і незмінним на Третньому Вселенському соборі, християнська Церква використовує і нині.

Символ цей – не винахід отців Собору, але формула, через яку вони виклали ту саму істинну віру, яку Христос сповістив апостолам і яку утвердив Дух Святий через дар П'ятидесятниці. І коли ми сьогодні промовляємо Символ віри – ми долучаємося до апостолів, до отців Собору і до всіх, хто істину, відкриту Самим Богом, сповідує і передає від одного покоління християн до наступного.

Бажаю всім нам, дорогі брати і сестри, зберігати і примножувати віру правдиву, віру отців, віру православну, а від всякого роду хибних вчень і віри неправдивої – віддалятися. І нехай благодать Святого Духа, яка незмінно діє в Церкві, допомагає нам в цьому, спрямовуючи до блага.

Амінь.

Виступ Предстоятеля ПЦУ на заході «Релігійні громади України і російська повномасштабна війна»

Шановні учасники зустрічі!

Ви багато чули і знаєте про війну в Україні із медіа, але ми, представники релігійної спільноти, прибули для того, щоби поділитися з вами нашим власним свідченням. Ми є свідками страждань українського народу внаслідок неспровокованої агресії. Ми знаємо з нашого власного досвіду, що відчуваєш, коли невідомо, чи сьогодні не обірветься твоє власне життя, життя тих, кого ти особисто знаєш. Чи не знищать твій дім, чи не буде знищене місце молитви і богослужіння. Ми хочемо, щоби народи Європи не знали на власному досвіді того, що знаємо ми, що знає український народ.

Тому нам спільно слід зупинити зло російської агресії, щоби ця агресія не рушила далі в Європу. А ця загроза – абсолютно реальна, особливо для країн Балтії та Польщі. Абсолютно реальна! Ці країни і вся Європа, як спільний простір свободи, знаходяться під загрозою. Слід розуміти, що мета Путіна – не Крим, Донбас чи Київ.

Його мета – зруйнувати єдину Європу, повернутися в минуле, коли наш континент був поділений і його частина була під тоталітарним контролем Москви.

Символічно, що ми зустрічаємося сьогодні в Берліні – місті, яке пережило на власній історії як трагедію тоталітарної влади нацизму і комунізму, так і трагедію поділу «залізною завісою». Трохи більше кілометра відділяє нас від місця, де проходив «Берлінський мур». Тому тут по особливому звучать слова про цінність демократії та свободи.

Ми боремося за демократію та свободу не лише для себе, але для всієї Європи. І не слід думати, що в разі успіху Путіна мур пройде десь на наших землях. Цей мур може знову з'явитися тут, в центрі Європи. Лише разом, лише об'єднавши зусилля ми зможемо перемогти і зупинити це зло і не допустити нового поділу Європи.

Український народ має сильний дух і волю до боротьби. Нам давали кілька днів до поразки, а ми боремося вже понад три місяці – і будемо боротися далі. Адже ми знаємо, чого чекати від російської окупації – вся територія, яку захопить Путін, стане «Бучею», стане «кривавою землею».

Ось чому ми просимо всієї можливої допомоги від демократичного світу загалом та від Європейського Союзу і Німеччини зокрема. Чим більше допомоги буде надано і чим швидше вона надійде – тим швидше ми зможемо відкинути агресора, повернути суверенітет над нашою територією.

Як релігійні діячі ми просимо всіх віруючих людей усіх конфесій про молитву, бо молитва має велике значення. Ми дякуємо за гуманітарну допомогу, за фінансову допомогу, за турботу про наших біженців. Але також ми підтримуємо прохання України про більшу допомогу посиленими санкціями та зброєю.

Ми абсолютно заперечуємо логіку «умиротворення», коли пропонують «віддати» якість території Путіну в обмін на обіцянку миру. Така логіка ніколи не веде до миру! Досвід «Мюнхенської змови», коли Гітлеру віддали Судетську область в обмін на обіцянку миру, свідчить, що апетит агресора від перемог лише зростає. Тим більше, що в Україні нема незаселених територій. На всіх землях живуть люди. Чи нам пропонують віддати в тоталітарну владу Росії наших громадян? Такий підхід в сучасному світі абсолютно неприйнятний.

Ми, представники релігійної спільноти України, демонструємо єдність перед обличчям війни та агресії, показуємо, що нема ні релігійних, ні національних, ні інших внутрішніх причин для конфлікту. Причина лише зовнішня – бажання Путіна відновити «Російську імперію» і відновити «Ялтинську систему» поділу Європи й світу.

У 2013 році ми, як представники релігійної спільноти України, засвідчили повну підтримку курсу європейської інтеграції України. І справа, яку ми благословили, відбулася: Україна має Угоду про асоціацію з ЄС, має безвізовий режим, має суспільну підтримку євроінтеграції не лише серед нашого народу, але і серед народів Європи. Невдовзі буде вирішуватися питання про надання Україні статусу кандидата до членства в ЄС. Ми хочемо засвідчити підтримку заявки на статус кандидата і благословляємо цю добру справу.

Адже Європа – це не просто спільна економіка чи подорожі без кордонів. Найперше Європа – це спільні цінності, це простір миру, гідності та свободи. Україна – невід’ємна частина цього простору, за цінності миру і свободи ми платимо високу ціну. Але ціна поразки, як свідчать Буча і Маріуполь – значно страшніша. Німеччина і Європа знають про це з власної історії, з історії II Світової війни.

Ми відкриті до діалогу, до спілкування, до співпраці заради того, щоби правда перемогла, а в Україні запанував істинний, справедливий мир.

Дякую за увагу!

Перемогли
нацизм -
переможемо
і рашизм!

